పెళ్ళి ప్రయాణం

"ప్రియమిత్రుడు శేఖరానికి—

దాసుడు సూర్యం చేయు విన్నపములు ఏమనగా, మా నాన్న, అమ్మ, బంధువులు, స్నేహితులు అంతా మూకుమ్మడిగా కలిసి ఈ నెల పధ్నాలుగవ తారీఖు శుక్రవారం నా పెళ్ళిచేయ నిశ్చయించుకున్నారు. మన మిత్రబృందం చేసిన చట్టంలో నాల్గవ క్లాజు ప్రకారం నేను అందరికీ అంటే రాజుగాడు, చంద్రిగాడు వగైరాలకు పదిరోజులు ముందుగానే తెలియపరుస్తూ, నీకుకూడా ఈ ఉత్తరం రాస్తున్నాను. కాన తాము సకుటుంబ బంధుమిత్ర సపరివారంగా వివాహమునకు విచ్చేయ ప్రార్థన.

ఆపీసరు సెలవు యివ్వలేదని యేడుపుమొహం పెట్టక తప్పకుండా రా! లేకపోతే నా పక్కన సమాధానం చెప్పే వాళ్ళుండరు-వెఱ్ఱివాడి నయిపోతాను. పెళ్ళికూతురికిపాతిక మంది పైగా ప్రాణస్నేహితులున్నారని, వారి ప్రభావం

చాలా చాలా వుంటుందని పారాహుషారంటూ వార్తలు వచ్చాయి. అన్నట్లు ప్రసాదరావు నీకు తెలుసుగా! బాగా పరిచయం లేకపోయినా కొంచెంగానైనా గుర్తుండివుంటాడు. వాడి పినతండ్రి కూతురే! మరి యెప్పుడొస్తావో! నీ మీద ప్రాణాలు నిలుపుకుని వున్నాను.

ఇట్లు,
పరాయివాడు కాబో
తున్న నీవాడు—
నీ సూర్యం"

ప్రాణమిత్రుడు పరిణయం ఆడబోతున్నాడంటే శేఖరానికి సంతోషంతోపాటు విచారంకూడా ముంచుకొచ్చింది. సరిగ్గా యిన్స్పెక్షన్ రోజులు! ఒకరోజా, రెండురోజులా? పదిరోజులు. ప్రాణం పోతుందన్నా సెలవు యివ్వరు. సెలవు అంటూ పెదవి విప్పితే వింటూనే మండిపడతాడు ఆయన! అసలు పేరే హనుమంతరావు. ఏం చెయ్యటం? సరిగ్గా వీడి పెళ్ళి గూడా యిప్పుడే రావాలీ! పోనీ యే ప్రాణంపోయే జబ్బో వచ్చిందని వంకపెడితే? అబ్బే డాక్టర్ని తీసుకుని యింటికి రాడూ? దొరక్క దొరక్క దొరికిన వుద్యోగం. అనుకోకుండా వచ్చింది. అందరూ అదృష్టవంతుడివి అంటూ ఎట్లా పొగిడారు! అయినా తను పాతవాడుకూడా గాదయ్యె. చేరి ఆరునెలలు నిండాయి. అంతేగా! మరేం చెయ్యటం? రెండు చేతులూ జుట్టులోకి పోనిచ్చుకుని ఆలోచిస్తూ కూర్చుండిపోయాడు శేఖరం. రాజు యెవరికీ చెప్పా పెట్టకుండా వాళ్ళనాన్న కిష్టంలేని అమ్మాయిని రహస్యంగా రిజిష్టర్

మ్యారేజ్ చేసుకున్నాడు. చంద్రం పెళ్ళి. పోట్లాటల్లో కొట్లాటల్లో అసలు ఆవులించి బయటపడితే చాలురా భగవంతుడా అన్నట్లు అంతంత మాత్రంగా అయింది ప్రభాకరం పెళ్ళి. వాళ్ళ బామ్మ చచ్చిపోతోంది అంటే ఆదరా బాదరా అయింది. ఇహ యెటొచ్చీ సూర్యం పెళ్ళేగా శాస్త్ర నిదానంగా అవుతోంది! సూర్యం పెళ్ళి కూడా అయితే యిహ తను మిగుల్తాడు. అయినా తన పెళ్ళికి తనకేం సరదా వుంటుంది? ఉన్నా, ఆ సరదా వేరు. ప్రతిసారీ అంతా కలిసి, యెంతో సరదాగా పెళ్ళికొడుకు స్నేహితులు అంటూ ఎంతో హడావుడి చేయాలని, తను చిలిపి చేష్టలతో ఆడ పెళ్ళివారిని అట్టుడికించినట్లు వుడికించాలనీ యెన్నో ప్లానులు వేసుకోవటం, అవి మొదట్లోనే బెడిసికొట్టడం జరిగిపోతోంది. ఈ సారి అలాగయ్యే సూచనలు కన్పించటం లేదని సంతోషిస్తుంటే, మధ్య తనకి బెడద ఏమిటి! ప్రభాకరం లెక్చరర్. కావలసినన్ని సెలవులు! చంద్రం ఆఫీసరు ఎంతో మంచివాడు. ఇహ రాజుసంగతి. చెప్పనే అక్కర్లేదు-ఆ నీకి వాడే మేనేజరు. అందరికీ బాగానేవుంది అంతా ముందొస్తారు. ఈ తిప్పలన్నీ తనకే! ఏమయినాసరే, అడగాలి! వెధవ ఉద్యోగం పోతేపోతుంది. ఇలాటివి సవాలక్ష! కానీ సూర్యం పెళ్ళి జీవితంలో ఒక్కసారేగా వచ్చేద్ధి ధృఢ నిశ్చయం చేసుకున్నాడు శేఖరం.

మర్నాడు ఆఫీసులో అరుగంటలు దాటినా, అంతా వెళ్ళిపోయినా, ఏవో కాగితాలు చూస్తున్న నెపంతో ఉం

పోయాడు శేఖరం. అంతా పూర్తిగా వెళ్ళిపోయారని తెలుసుకున్న తర్వాత, కాగితాలు వ్రాయను సొరుగులోకి తోసి నిలబడ్డాడు. కాలర్ సవరించుకుని ఆయనముందు ఎలా నిలబడాలో, ఏ విధంగా తను వచ్చినపని చెప్పాలో? ఇన్‌స్పెక్షన్ రోజుల్లో సెలవేమిటయ్యా అని తిట్టాంటే సహించి మొహం యెంత ప్రశాంతగా పెట్టాలో, అన్నీ మళ్ళీ ఓ సారి సీరియల్ వారీగా రిహార్సల్ వేసుకుని నెమ్మదిగా ఆ సరుగారి గది తలుపుతోశాడు. 'శివశివా! ఈ మంజులతా దేవి గూడా యిక్కడే వుండాలీ. అడుగులోనే హంసపాదా!' అయినా అడుగు ముందుకు వేసింతర్వాత వెనక్కు తీయడం తనబోటి ధీరులకు తగదు. ఠీవిగానే లోపలకు నడిచాడు శేఖరం. సాయంత్రంపూట అప్పుడప్పుడు అటువైపుగా షికారుకు వస్తూ వచ్చినప్పుడు కాసేపు తండ్రి దగ్గర కూర్చుని పోవడం మంజులతకి అలవాటు. ఆవిడ గదిలోంచి వెళ్ళిపోగూడదు అనుకున్నాడు శేఖరం. ఆవిడ వుండగా చెప్పటానికి ఏం భయం లేదుగానీ, తను చెప్పిందివిని ఆయన మండిపడి మొహం వాచేట్లు తిట్టాంటే, పక్కకు తిరిగి ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుకుంటుందేమో! పోనీ వింటమే మంచిదేమో! ఎంతయినా ఆడపిల్ల ముందు ఆయన తిట్టాడా ? కాని చూద్దాం- చెప్పటాని కుపక్రమిస్తున్నట్లుగా శేఖరం గొంతు సవరించుకున్నాడు. ముఖ్యమైన కాగితాల్లో మునిగి తేలుతున్న హనుమంతరావు కళ్ళు సగంపాటుకే యెత్తి గుర్తుపట్టానన్నట్లుగా తలాడించి మళ్లా దించేసుకున్నారు. వచ్చినవాడు మెదలకుండా వూరుకోవటం చూచి——

"ఏమిటోయ్?" అన్నారు.

ఉలిక్కిపడ్డ శేఖరం మరోసారి గట్టిగా గొంతు సవరించుకున్నాడు. వెధవది! సమయానికే పచ్చి వెలక్కాయ తిన్నట్లు జీరపోవాలా గొంతుక!

"నిన్నే!" త్వరగా చెప్పు, నాకు చాలా పనుంది అన్నట్లుంది ఆయన స్వరం.

"మరండీ! ఏం లేదు—అహఁ, ఓ పది రోజులు సెలవు... పెళ్ళండీ! లేకపోతే అసలు ఆడగకనేపోదు —" ఎంతయినా అలా కన్నార్పకుండా చూసే ఆ పూర్మాయిబామందు అందులో హనుమంతరావుగారి బోటివారితో మాట్లాడటం—చాలా కష్టం, అనుకున్నాడు శేఖరం.

"పెళ్ళా! ఎప్పుడోయ్? మాటమాత్రం చెప్పలేదేం! ఎప్పుడూ!"

చూస్తున్న కాగితాలు వదిలేసి ఆశ్చర్యంగా తలెత్తారు హనుమంతరావుగారు. శేఖరానికి యేం జవాబు చెప్పాలో తోచలేదు.

"మరి శుభలేఖలేవీ?" నుళ్ళు పనిలోకి చూస్తూ అన్నారాయన.

"ఇదేమిటి! సెలవుపేరు వినగానే తిట్టిపోస్తాడు అనుకుంటే; శుభలేఖలు అంటాడెందుకూ! అయినా తన స్నేహితుడి పెళ్ళి వీళ్ళకి శుభలేఖ లేమిటిమధ్య!" అయోమయంగా చూస్తున్నాడు.

"ఊఁ! అయితే గుట్టుచప్పుడు కాకుండా చేసుకుని ఊరు కుందామనా? బలేవాడివి! ఇంతకీ పెళ్ళెప్పుడో చెప్పనేలేదు"

నిలువుగుడ్లేసుకుని చూస్తున్న శేఖరం కొంచెంగా తెప్పరిల్లి "పెళ్ళాండి, పధ్నాల్గవ తారీఖు!" అన్నాడు.

"అయితే పదిరోజులు సెలవు కావాలంటావు. యిన్స్పెక్షన్ రోజులుగదా! ఇప్పుడేం పెళ్ళోయ్? సెలవు యివ్వనంటాననుకో-అప్పుడు నన్నందరూ ఎంత తిట్తారు? 'చూడు కర్కోటకుడు! పెళ్ళి చేసుకుంటున్నాను అంటే సెలవు ఇవ్వలేదు' అంటారు అయినా ఎంత నీ పెళ్ళి అయితేమాత్రం పది రోజులెందుకూ?"

"అదేమిటి సార్! పెళ్ళి..." నాది కాదని చెప్పబోతున్నాడు శేఖరం.

"అదేనయ్యా-పెళ్ళి నీదే! నాదికాదు. కానీ పదిరోజులెందుకూ అంటాను. ఆ వేళకు వెళ్తే సరిపోదూ? పెళ్ళికొడుక్కి ఏమంత పనుందీ, ఆ మూడుముళ్ళూ వేయడమేగా! ఏమంటావు. అఁ మర్చిపోయాను. ఇంతకీ కట్నం ఎంత?" "మంజూ! ఆ కూజాలో కాసిని మంచినీళ్ళు యిలా అందుకోవమ్మా!" ఆయన తీరే అంత. కాగితాలు చూస్తూనే మాట్లాడేస్తారు, గంటల తరబడి. ఆయనకు అభ్యాసం.

"నిన్నే, మాట్లాడవేం? ఎన్నివేలు?" త్రాగేసిన మంచినీళ్ళగ్లాసు టేబిల్ మీద పెట్టూ అడిగారు.

"కట్నం యేం లేదండీ" బుర్రగోక్కుంటూ జవాబు యిచ్చాడు శేఖరం.

"అదేం, లేకపోవడం యేమిటి. ఇంత చదువుకున్న

వాడివి, ఇంతనుంచి ఉద్యోగం చేసుకుంటూ, అన్నిటికీమించి ఆడవాళ్ళు అలా నిలబడిపోయిచూసే అందంగలవాడిని!"

అంతవరకూ రెప్పవేయకుండా శేఖరం మొహంలోకి చూస్తున్న మంజు గబుక్కున చూపు మరల్చుకుని కిటికీవైపుకి తిరిగింది.

"ఏం లేదండీ? నాకయితే తీసుకోవాలనే వుంది. కానీ..."

"కానీ..."

"ఈమధ్య ఆ బిల్ పాసయింది కదండీ" సిగ్గుపడుతున్నట్లు చెప్పాడు శేఖరం. బిగ్గరగా నవ్వేశాడు హనుమంతరావుగారు. వచ్చే నవ్వుని పైటకొంగులో దాచేసుకుంది మంజులత.

"మరి ఆఫీసులో యింతవరకూ యెవరికీ చెప్పలేదన్నమాట. చెప్పకపోతే ఎలాగూ? నువ్వు పదిరోజులు సెలవు కావాలంటున్నావుమరి. ఆవసంతా వాళ్ళందరికీ పంచి చేయి చాలి. నామాట విని శుభలేఖలు యివ్వకపోతే పోనీగానీ వాళ్ళందరి మొహానా కాసిని కాఫీనీళ్ళుపోయించి మరీవెళ్ళు. ఏం, వినిపిస్తోందా. దానికి లోభిస్తే నువ్వసలు పెళ్ళిప్రయాణమే మానుకోవాల్సి వస్తుంది."

శేఖరం హృదయం ఎగిరి గంతేసింది. అమాంతంగా ఒక్కసారి హనుమంతరావుగారిని గట్టిగా కావలించేసుకుందామన్నంత ఆనందం కల్గింది. మర్నాడు సాయంత్రం తోటి వారంతా శేఖరం చుట్టూ యీగల్లా ముసిరారు.

"అదేమిటోయ్' మాటమాత్రం చెప్పలేదు" ఒకరు.

"పిలిస్తే పరుగెత్తుకొస్తామని భయపడ్డావేమో" మరొకరు.

"ఎంత వెఱ్ఱివాడివి. నువ్వు పిలిస్తేమటుకు, రమ్మన్నమని మామొత్తుధనం పోస్తేమటుకు—మాకు సెలవు దొరుకుతుందా; మేం వస్తామూ. ఈ ఆఫీసులో, ఈ రోజుల్లో యిద్దరికే సెలవలు దొరికేది — ఒకటి పెళ్ళిచేసుకోబోతున్న నీలాటివాడికి, రెండు - పరమేశులాగా ఈలోకంమీద విసిగి వైకుంఠయాత్ర కట్టినవాళ్ళకి."

"అయినా దాచుకుంటే యిదేమయినా దాగేది కనుకనా? రేపు భార్యను తెచ్చుకుంటే యిల్లుకోసం అయినా చెప్పవూ."

"అయితే మన గురవయ్య హోటల్ కి ఒక ఖాతా తగ్గిపోతోందన్నమాట."

"ఇంతకీ పెళ్ళాన్నెప్పుడు తెచ్చుకుంటావు బాబూ?" ఇలాటి ప్రశ్నలతో ఉక్కిరి బిక్కిరి అయిన శేఖరానికి సమాధానాలు చెప్పలేక నానా అవస్థా అయింది.

ఎంతలేదన్నా టీపార్టీ పేరుమీద పాతిక పైచిలుకే వదిలాయి శేఖరానికి. యేం చేస్తాడు? ఆపదసమయంలో ఆపద్బాంధవుడిలా దొరికిన మార్గం! కాదంటే అసలు ప్రయాణమే మానుకోవాల్సివస్తుంది. పోతే పోయింది వెధవడబ్బు. అవసరానికి కావాలని తీసుకుని యెంతమంది యెగ్గొట్టలేదు? అందులో యిదొకటి-ముగ్గురు, నలుగురు మాత్రం ఊరికేవస్తే బాగుండదని ఏవో తోచిన బహుమానాలు పట్టుకొచ్చారు.

"అబ్బే! యిప్పుడెందుకూ అవన్నీ? ఈ రోజుల్లో పీటల మీద పెళ్ళిళ్ళు యెన్నో తప్పిపోతున్నాయి. మూడుముళ్ళలో రెండు ముళ్ళుపడినా నమ్మకం లేదు. అతను భార్యాసమేతంగా వచ్చి గృహప్రవేశం అవుతాడుగా! అప్పుడుగాని..." అన్నాడో మాటకారి, వుప్మా చాలా బాగుంది అని మరో సారి పెట్టించుకుంటూ.

పీటలమీద పెళ్ళిళ్ళు జరిగేదాకా నమ్మకం లేదన్న మహానుభావుడివి పురిపార్టీకి రావటం మానెయ్యకపోయావ్? అప్పుడే పుచ్చుకునే వాడివిగా! పైగా బాగుండదంటూ అడిగి మరీ తింటున్నావే!" అన్నాడు యెప్పుడూ మాటకారి మాటల్ని ఖండించే అలవాటుగల వ్యతిరేకవాది.

"అయినా, అతను శుభమా అని పెళ్ళికెళ్తూ మనకు ఫలహారాలు పెట్టిస్తుంటే యేమిటా మాటలు!" యెవరో కోపంగా అన్నారు.

"ఫర్వాలేదండీ!" ఏలాగూ తనపెళ్ళి కాదు కాబట్టి సర్దేస్తున్నట్లు అన్నాడు శేఖరం.

ఒకటి రెండు రోజులు సెలవు దొరకటం బ్రహ్మాండం అనుకున్న శేఖరానికి అనుకోకుండా హనుమంతరావుగారి ధర్మమా అని పదిరోజులు దొరికింది. నడుస్తూంటే కాళ్ళు సంతోషంతో తేలిపోతున్నాయి. సూర్యం ఉత్తరం అందిన రాత్రే జవాబు వ్రాశాడు. అందులో, తనకి ఇన్‌స్పెక్షన్ రోజులని, రెండురోజులముందు వచ్చినా చెప్పకోవాల్సిన

సంగతేనని వ్రాశాడు. పాపం, సూర్యం తను వస్తున్నాడని అనుకోడు. అనుకోకుండా తను కనపడేసరికి వాడెంత సంతోషిస్తాడో.

ఆ రాత్రి బండికి బయలుదేలుతున్న శేఖరం వుల్లా సంగా యీలపాట పాడుకుంటూ బెడ్డింగ్ సర్దుకుంటున్నాడు. 'పిచ్చివాళ్ళు! నిజంగా తన పెళ్ళనే నమ్మేస్తున్నారు. అమాయకులు! కాకపోతే నిజంగా తనపెళ్ళే అయితే తను శుభలేఖ లివ్వడూ! ఏమిటో అనుకున్నాడుగానీ ఈ హనుమంతరావుగారు కూడా అమాయకుల్లాగానే వున్నారు. ఇంకా స్త్ర పిచ్చివాళ్ళు తన పెళ్ళికి బహుమానాలుకూడా తెచ్చారు. పోనీ అదీ ఒకందుకు మంచిదే! సూర్యానికి ప్రత్యేకం తను బహుమతులు కొనక్కర్లేదు, ఇవి చదివించేస్తే సరిపోతుంది. అందులో ఆ అగరొత్తులు గుచ్చుకునే వెండి పూలగుత్తి ఎంత ముద్దుగావుంది! అదిచూసి సూర్యం భార్య తప్పకుండా ముచ్చటపడుతుంది. సూర్యంగూడా సంతోషిస్తాడు. యింతకీ తిరిగి వచ్చిన తర్వాత వీళ్ళందరికీ యేమని జవాబు చెప్పడం ఆఁ! సింగినాదం! వాడెవడో ముందుగానే మార్గం చూపించాడు, పెళ్ళి తప్పిపోయిందని చెప్తేసరి-పాపం! టీ పార్టీకి వూరికే వచ్చిన వాళ్ళకి ఫర్వాలేదుగాని, బహుమానాలు తెచ్చినవాళ్ళు మటుకు యేడుపు మొహాలు పెట్టారేమో! ఏదయినాగాని మొత్తానికి యీ పెళ్ళి ప్రయాణం చాలా వింతగా, హుషారుగావుంది. ఈసారి నిజంగా పెళ్ళయి సెలవడిగితే ! అంతగా అయితే అప్పుడు అసలు సంగతి చెప్పెయ్యవచ్చు-అయినా యిప్పుడు మనకోసం కాచుక్కూ-

చూస్తున్న వధూమణి ఎక్కడుందిగనుక. నవ్వుకుంటున్న శేఖరం రాజయ్య కంఠం వినిపించడంతో వులిక్కిపడి యీ లోకం లోకి వచ్చాడు.

"బాబూ! అయ్యగారు తమర్ని అర్జంటుగా ఒక్కసారి వచ్చి వెళ్ళమంటున్నారు. మీరు రావడం ఆలస్యం చేస్తే ఆరే వస్తారట!" చెప్తానే రాజయ్య వెళ్ళిపోయాడు.'అయింది! అంతా అయిపోయింది! హనుమంతరావుగారు అసలు సంగతి తెలుసుకున్నారులావుంది. యిప్పుడేం చెయ్యటం?' చల్లబడ్డ కాళ్ళతో శేఖరం బెడ్డింగ్ మీద చతికిలబడ్డాడు. 'తన కసలు బుద్ధిలేదు. పొద్దున్న బండి కెందుకుపోలేదు?" వెధవబట్టలు... ఈ వూళ్ళో కొనగూడదూ! లేకపోతే వుత్త డబ్బు చదివిస్తే పోలేదు. యిప్పుడు మొదటికే మోసం వచ్చింది. ఆయనెంత మండిపడ్తున్నాడో! మండిపడ్తేపడతాడు. తనసలు తిట్లు తిన టానికి యెప్పట్నుంచో సిద్ధంగా వున్నాడుగా! యిప్పుడు ఆ సెలవు కాస్తా రద్దుచేస్తే! పొద్దున వెళ్ళిపోనందుకు తనని తను తిట్టుకుంటూ, బట్టలు వేసుకొని, తప్పనిసరిగా హను మంతురావుగారి యింటికి బయలుదేరాడు. 'ఎన్ని చీవాట్లు తొక్కుతున్నాడో!', చేతిరుమాలుతో చెమట తుడుచు కుంటూ హాల్లో అడుగుపెట్టాడో. హనుమంతరావుగారు సింహంలా గర్జిస్తూ, హాల్లో అటూయిటూ పచార్లు చేయడం లేదు, సరిగదా, మెత్తటి సోపాలో కూర్చుని శేఖరాన్ని చూడగానే చూస్తున్న పేపరు పక్కకుపెట్టి సాదరంగా చిరు నవ్వుతో "రావోయ్,రా! నువ్వీరాత్రి బండికి వెళుతున్నావు గదూ!" అన్నారు. హమ్మయ్య ఒక్కసారి గుండెలనిండా గాలి పీల్చుకున్నాడు శేఖరం.

"ఇదుగో యెవరక్కడ? రాజయ్యా! శంభుతో రెండు కప్పుల కాఫీ పంపించమని చెప్పు! ఆఁ, ఏంలేదు—నీ ప్రయాణం ఈ రాత్రికేగదూ?" అడిగారు హనుమంతరావు గారు.

"ఊఁ!" ఏమిటి విశేషం అన్నట్లు చూశాడు శేఖరం.

"ఆఁ, ఏంలేదు—అమ్మాయేమో బందరు వెళ్ళాలని ప్రయాణం అవుతోంది. ఇవాళ బయలుదేరుదామనుకొని సీట్లు కూడా రిజర్వు చేయించాను. నేను వెళ్ళటానికి వీలుపడలేదు. నువ్వు చూస్తూనే వున్నావుగా, కాగితాలు యింటికూడా తెచ్చి రాత్రి పన్నెండుదాకా కూర్చుని చూసినా అవటం లేదు. అమ్మాయేమో తప్పనిసరిగా వెళ్ళాలని పట్టుపడ్తోంది.

కళ్ళజోడు తీసి పై ఉత్తరీయంతో తుడుస్తూ అన్నా రాయన. అసలు సంగతేమిటో త్వరగా తేలితే బాగుండు ననుకుంటున్నాడు శేఖరం.

"ఇక్కడనుంచి త్రూగా ఒకే ట్రెయిన్ అయితే బాధ లేదు. మధ్య బెజవాడలో మారాలి మంజుకి ఆ లైన్ అసలు తెలియనే తెలియదు. మా వాళ్ళంతా సాధారణంగా పెద్ద వాడిని కాబట్టి నా దగ్గరకే వస్తుంటారు. నేను వెళ్ళటం తక్కువ. అయినా మంజుమాట అటుంచి, ముందు ఆ బెజవాడ ప్లాట్‌ఫారాలు చూస్తే నాకే భయం. ఏ దెక్కడో యే లైనుమీదికి ఏ బండి వస్తుందో, ఏది ఎటు పోతుందో అయోమయం. ఎవర్నయినా అడిగితే చెప్తారనుకో—అయినా ఆ మహాసముద్రంలో యెవరికి యెవరు? అందులో రాత్రిపూట. ఇంతకీ చెప్పొచ్చేదేమంటే, అసలు అమ్మాయితో బాటు

రాజయ్యని కూడా పంపిద్దామని రెండు సీట్లు రిజర్వుచేశాను. రాజయ్య కూతురికేమో జ్వరంగా వుందట. ఏం బాగా లేదని తీరా బయలుదేరబోతూంటే యివాళ చెప్పాడు అమ్మాయి ఫర్వాలేదు, ఒక్కదాన్నీ వెళ్తానంటోంది. ఎంతయినా రాత్రి పూట ఆడపిల్ల నొక్కదాన్నీ అందులో మొదటి తరగతిలో నా కిష్టంలేదు."

వింటున్న శేఖరం జేబురుమాలతో విసురుకుంటూ హాల్లో వున్న ఫోటోలవంక చూస్తున్నాడు. ఆడవాళ్ళతో ప్రయాణం అతనికి అంతగా అలవాటులేదు. రెండుసార్లు కాబోయి పెత్తండ్రి తన పెద్దకోడల్ని తీసుకురమ్మంటే కాదనలేక వెళ్ళాడు 'అబ్బ! అప్పుడుపడ్డ అవస్థ అంతాయింతా కాదు-ఆవిడ తెచ్చిన సామానులు సరిగా వున్నాయో లేదో రైలు ఆగిన ప్రతిచోటా లెక్కజూడమనేది. అదేమయినా కాస్తాకూస్తా! ఇద్దరు కూలివాళ్ళు మోయగా, తను ఆచేత్తో యీచేత్తో మోయగలిగినవన్నీ, పట్టినవన్నీ, పుచ్చుకోగా యింకా మిగిలేవి. పైగా మూడురైళ్ళు మారటం-బోలెడంత రద్దీ, మూడోతరగతి. వద్దురాబాబూ. భగవంతుడా! ఆ అవస్థ పగవాళ్ళకి కూడా వద్దు ప్రతిస్టేషన్లో లెక్కపెట్టవలసిందే! అవును మరి—దిగుతూ, యెక్కుతూ యెవడన్నా ఒకటి చంకన పెట్టుకుపోయినా కనుక్కోలేం. ప్రతిసారీ తను సామాన్లు లెక్కపెట్టుకోటం జూచి ఆ పెట్టెలో వాళ్ళు ఒకటే నవ్వు. అయినా సరోజ చదువుకున్నపిల్ల! రైళ్ళల్లో యెలా క్లిష్టంగా ప్రయాణం చేయాలో నేర్చుకోకుండా వుంటుందా?

"ఏమిటి అట్లా ఆలోచిస్తున్నావు? పైగా మరొకటి—నువ్వు వేరే టికెట్ కొనక్కర్లేదు. నీకు ఒకఖర్చు కలిసివచ్చినట్లు అవుతుంది."

"అబ్బే, లేదండీ! నేను కొనుక్కుంటాను" ఇలాటి మొహమాటాలకి చాలా దూరంలో వుండాలని శేఖరం అనుభవంతో నేర్చుకున్నాడు.

"అబ్బ! నువ్వు కొనుక్కోలేవని కాదోయ్! ఎంత పెళ్ళికొడుకువైతే మాత్రం-ఖర్చుండదూ! మరొకటీ నువ్వు అమ్మాయిని బందరు ట్రెయిన్ యెక్కిస్తే చాలు అక్కడ స్టేషన్‌కి మావాళ్ళు వస్తారు. అదుగో, కాఫీ తెచ్చాడు తీసుకో!"

ఇష్టం లేకపోయినా మంజులతతో తప్పనిసరిగా ప్రయాణం చేయవలసి వచ్చినందుకువిసుక్కుంటూ, ఉదయం వెళ్ళిపోనందుకు తన్ని తను తిట్టుకుంటూ శేఖరం కప్పుకాఫీ చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

* * *

"మెనీథ్యాంక్స్" అంది మంజు కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా శేఖర్ కళ్ళల్లోకి చూస్తూ. బెజవాడలో యిద్దరూ దిగారు మంజులతని బందరుపోయే బండి ఎక్కించాడు శేఖరం. ఎంతో విసుగ్గా. చికాకుగా వుంటుందనుకున్న ప్రయాణం ఆనందంగా, మధురంగా యిట్టే గడిచిపోయిందనిపించింది.

"ఈ జనం, ఈ గోల చూస్తుంటే నిజంగానే భయం వేస్తోంది" అంది మంజు స్టేషన్‌లోని సందడిని గమనిస్తూ.

"పెద్దపెద్ద కళ్ళతో ప్రతివాళ్ళవైపూ నిస్సంకోచంగా చూసే మంజులత దూరంనుంచిచూస్తే అమాయకురాలిగా ముద్దరాలిలా కన్పిస్తుంది. కానీ యింత మాటకారి అనిపించదు" అనుకున్నాడు శేఖరం.

"చక్కటివాడేగాదు, మంచివాడు కూడాను. యెవరో ఆ కాబోయే అదృష్టవంతురాలు!" అనుకుంది మంజు కిటికీలోనుంచి పరధ్యాసగా బైటకు చూస్తున్న శేఖరాన్ని గమనిస్తూ. తెల్లటిబట్టల్లో, మెడచుట్టూ నల్లటి మఫ్లర్‌తో చెదిరిన జుట్టుతో ప్రయాణపు బడలికవల్ల అలసిన కళ్ళతోవున్న శేఖరాన్ని రెప్పవేయకుండా చూడాలనిపిస్తోంది.

రైలు కదలటానికి సూచనగా గంట విన్పించింది. ఉలిక్కిపడ్డ శేఖరం కంపార్ట్‌మెంట్‌లోనుంచి గబగబా దిగబోతున్నాడు. ఇంతలో మంజు గబగబా పెట్టెతెరిచి పైనున్న ఒక వెండిసోప్‌బాక్సు తీసియిస్తూ "ఇదిగో, యిది తీసుకోండి! మీ కిచ్చేందుకు నాదగ్గర యేంలేదు. ఇది మీ శ్రీమతికి. తప్పనిసరిగా యిటువెళ్ళాల్సి వచ్చిందికాని, లేకపోతే పిలవకపోయినా, వద్దన్నా మీ పెళ్ళికి వచ్చేదాన్ని" తెల్లబోయి చూస్తున్న శేఖరం చేతిలో సోప్‌బాక్స్ పెట్టేస్తూ "రైలు కదలబోతోందల్లేవుంది. ఇకమీరు దిగండి!" అంది. 'నా పెళ్ళంటూ జరిగితే పిలవడంకాదు, బలవంతంగా వెంటపెట్టుకుని లాక్కుపోతాను' నాలిక చివరదాకా వచ్చిన మాటని బలవంతాన మింగి కదులుతున్న రైల్లోనుంచి చేతిలోని సోప్‌బాక్స్‌తో దిగేశాడు.

"జీవితంలో జరిగే సంఘటనల్లో అతి జాగ్రత్తగా

జ్ఞాపకం పెట్టుకోవాల్సిన వాటిలో, యీ ప్రయాణం ఒకటి"
అనుకుంది మంజు దూరమైపోతున్న శేఖరాన్ని చూస్తూ.

"ఇదేమిటి! హఠాత్తుగా అనుకోకుండా ఇలా చేసిందే మంజులత. ఎంత చక్కటి పేరు. ప్రతిరోజూ ఉదయం లేవగానే అంత చక్కటికళ్ళు చూసుకునే అదృష్టం ఎవరికో."

వెళ్ళిపోతున్న రైలులో దూరంగా అస్పష్టమైపోతున్న మంజుని చూసి నిట్టూర్పు విడిచాడు శేఖరం,

శేఖరం రావటానికి వీలవుతుందో కాదో, అసలు పెళ్ళినాటికయినా వస్తాడో రాడో అని దిగులుపడుతున్న మిత్ర బృందం హఠాత్తుగా శేఖరం వచ్చేసరికి అమితానందం పొంది సంభ్రమాశ్చర్యాలతో చుట్టూ మూగారు.

"ఏరా, ఉత్తరంలో అలా అఘోరించావేం. అయితే అంతా నటనన్నమాట" ఎముకలు విరిగేలా శేఖరాన్ని కావులించేసుకున్నాడు సూర్యం.

"అందరూ వచ్చారు. నువ్వొక్కడివే లేవని దిగులెట్టుకుని మేం మూడురోజుల్నుంచీ కాఫీ, ఫలహారాలు మానేశామంటే నమ్ము!" పేకముక్కలు కలుపుకుంటున్న చంద్రం లేచివస్తూ అన్నాడు.

"నిజంగానే నాకు ఇన్‌స్పెక్షన్ రోజులు-మా ఆఫీసులో ఎవరికీ చచ్చే తీరుబడి గూడా లేదంటే నమ్మండి. కానీ నేనో ప్లాన్ వేసి, మోసంచేసి పారిపోయివచ్చాను" తీపిగా అన్నాడు శేఖరం."

"ఏమిటేమిటి!" అంతా చుట్టూమూగారు. శేఖరం

జరిగిందంతా చెప్పి "కావాలంటే చూడండి!" అంటూ పెట్లోంచి బహుమానాలు తీసి చూపాడు.

"ఎలాగయినా మెరికలాంటివాడివి సుమా!" అన్నాడు భాస్కరం.

"రేపు నిజంగా పెళ్ళి అవాలి. అబ్బాయిగారి రోగం కుదురుతుంది!" నవ్వుతూ అన్నాడు సూర్యం.

శేఖరం కథ విన్న బామ్మగారి బోటివాళ్ళు ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుకున్నారు.

"సూర్యం పెళ్ళికాదురోయ్, శేఖరం పెళ్ళి!" స్నేహితులు వేళాకోళం పట్టించారు.

"ఔరా! పిదపకాలం, పిదప బుద్ధులూనూ!" కొంత మంది ముక్కుమీద వేళ్ళుంచుకున్నారు.

"ప్చ! కాలం బాగాలేదు. పిల్లలు మరీ తెగించిపోతున్నారు" వేదాంతులు కళ్ళు మూసుకున్నారు.

ఏదయినా శేఖరం కోరికలు ఫలించాయి. అతని నాయకత్వాన మిత్రబృందం కార్యరంగంలోకి ప్రవేశించింది. పెళ్ళి అంతా తమ చేతులమీదే జరిగిపోతుందన్నట్లు గోల ప్రారంభించారు పెళ్ళికొచ్చిన బంధువులు వీళ్ళ సందడి చూడ ముచ్చటగా వుందని మెచ్చుకున్నారు. పెళ్ళికి తరలి వెళ్ళే రోజు వచ్చింది. పెళ్ళికొడుకు స్నేహితులు మరీ కాకిగోల చేస్తున్నారని, ఈగోల పెళ్ళికూతురుగారి ఊళ్ళోకూడా చేస్తే మన పరువు పోతుందనీ ఒక పెద్దమనిషి సూర్యం తండ్రిదగ్గర గుసగుసలాడాడు. ఆయన నవ్వి — "పోనీండి, కుర్రాళ్ళు!

వాళ్ళ సరదాకి మనం అడ్డు రాకూడదు. అయినా మగపెళ్ళి వారిలో ఆ మాత్రం చలాకీతనం లేకపోతే ఎలా?" వచ్చిన పెద్దమనిషి మొహం పేరట్టుమాడిపోయినట్టుమాడిపోయింది.

పెళ్ళికూతురుది బందరు అనే సరికి శేఖరం పొరపాటు చేశాననుకున్నాడు. మంజులతని అడ్రస్ అడిగి వుండవలసింది. అయినా తనకేం తెలుసు? శుభలేఖలో బందరని లేదుగా! యిదే సూర్యాన్నడిగితే-అతను జవాబు యిలా యిచ్చాడు!

"అది మరీ పల్లెటూరురా! రాకపోకలకి సౌకర్యం లేదు. అందుకని నాన్నగారు బందరులో చేయమన్నారు."

పెళ్ళి రేపనగా ముందురోజు రాత్రే అంతా బందరు చేరుకున్నారు. పెళ్ళికొడుక్కంటే, బంధువులకంటే, అసలు వియ్యాలవారికంటే మధ్య ఈ పెళ్ళికొడుకు స్నేహితులకి మర్యాదలు చాలడంలేదు. 'చచ్చిపోతున్నాం పరుగుపెట్ట లేక-' బిగ్గరగానే విసుక్కున్నారు. శేఖరంవాళ్ళు ఆనసుగుడు విన్నారు. వినాలనే వాళ్ళన్నారు. తాము వినాలని వాళ్ళు అన్నారు కాబట్టి శేఖరంవాళ్ళు నవ్వి వూరుకున్నారు. పెళ్ళి కొడుకు పక్క అబ్బాయిలెలా తక్కువ లేరో, పెళ్ళికూతురు పక్క అమ్మాయిలకి కూడా లోటులేదు. పెళ్ళిపెద్దయిన ప్రసాదు, సూర్యానికి ముఖ్యస్నేహితుడు. అటుగూడా చుట్ట రికం లభించినందుకు పెళ్ళికొడుకు స్నేహితులు పొంగిపోతూ భుజాలు ఎగరేశారు. వీళ్ళని చూస్తున్న అమ్మాయిల బృందం మూతులు, ముక్కులు మూడువంకర్లు తిప్పింది.

ఉదయం పది గంటలకి లగ్నం అయిపోయింది. పురో హితుడు సూర్యాన్ని, భార్యని కూచోబెట్టి ఇంకా ఏమిటో

చేయిస్తున్నాడు. అగ్నిహోత్రం ముందు కూర్చున్న వధూవరులకి చెమటలు కారిపోతున్నాయి. ఇది గమనించిన ఒక స్నేహితురాలు ఒక విసనకర్ర తీసుకొచ్చి పెళ్ళికూతురికి మాత్రం తగిలేటట్లుగా విసరసాగింది. సూర్యం నిస్సహాయముగా తన స్నేహితులవైపు చూచాడు. ప్రభాకరం చటుక్కున లేచి పక్కనున్న ఓ పెద్దమనిషి పైమీంది ఉత్తరీయం లాకొచ్చి సూర్యానికి విసరటం మొదలుపెట్టాడు, మొదట అంతా తెల్లబోయినా, అసలు సంగతి గ్రహించి ప్రభాకరాన్ని, ఆ అమ్మాయిని యిద్దర్నీ వెనక్కి రమ్మనమని మరో మనిషిచేత యిద్దరికీ గాలి వచ్చేటట్లు విసిరించారు. పెళ్ళంతా సూర్యం కోరికపై రీలుగా ఫోటో తీస్తున్నాడు శేఖరం. ఇంతలో 'పెళ్ళికొడుకు స్నేహితులకి ఆకలవుతోందట. అర్జంటుగా, పున్నపళంగా కాఫీ, టిఫెన్లు కావాలట' అని విడిది నుంచి కబురొచ్చింది. "ఇప్పుడేం కాఫీలూ? ఓ, చెంపన భోజనాలకి లేవబోతుంటే!" యెవరో బుగ్గన వేలుంచుకున్నారు.

"మగపెళ్ళివారుకదటమ్మా, శానాతరాలు!" తాటాకు విసనకర్రతో గబగబా విసురుకుంటున్న ఒక స్థూలకాయం చెమట తుడుచుకుంటూ అంది. అంతవరకూ వధూవరుల దగ్గర కూర్చుని చూస్తున్న పెళ్ళికూతురు తండ్రి లేచి ఓ గది వైపుగా వెళ్ళి "అమ్మాయి, మంజూ!" అని పిల్చారు. ఒకసారి తీసిన ఫోటోనే మరో కోణంనుంచి తీస్తున్న శేఖరం ఉలిక్కిపడి అటు తిరిగాడు. అప్పటికే ఆయన, వెంటనే కాఫీ ఉప్మా పంపించమని చెప్పేసి తిరిగివచ్చి యథాస్థానంలో కూర్చున్నారు. బహుశా ఆ గదికి లోపలద్వారంవుందేమో!

ఆ మంజులతాదేవి యెవరో యిటువైపుకు రాలేదు. శేఖర్ మళ్ళా కెమేరా సంపాదించుకునే గొడవలో పడిపోయాడు.

"అన్యాయం! యింతకంటే అవమానం యింకోటి లేదు. యింత పరాభవానికి ప్రతీకారం చెయ్యకుండా యెలా వూరుకునేది!" భోజనాలయింతర్వాత అందరూ విడిదికి తిరిగి వచ్చేసి పేకాటముందు కూర్చోబోతూండగా చంద్రం గుండెలు బాదుకున్నాడు.

ఇంతవరకూ బాగానేవుంది—ఇంతకుముందే వినింపాదిగా, సలక్షణంగా భోంచేసిన వీడికి ఇంతలోనే ఏమయిందిఅన్నట్లు చూశాడు సూర్యం.

"ఏమిట్రా? ఏమయింది? ఎవరయినా అమ్మాయి నువ్వడిగింది వడ్డించలేదా?" పేకముక్కలు కలుపుతూ అన్నాడు శేఖరం.

"అదికాదురా! ఇందాక నిజంగానే అవమానం జరిగింది! మేమంతా కాఫీలు, టిఫిన్లు కావాలని కబురెట్టాలా? అప్పుడు ..."

"అప్పుడేమయింది? పంపించారుగా!" అన్నాడు శేఖరం.

"పంపించార్లే మహాలావ్!" ప్రభాకరం చేతులు తిప్పాడు.

"యేమయింది! అసలు సంగతి చెప్పండి మరి! అన్నాడు శేఖరం. తనీ బృందానికి నాయకుడు కాబట్టి నిజంగా అలాంటి అవమానం ఏదయినాజరిగితే, తప్పకుండా ప్రతీకారం చేయాల్సిందే!

"యేముందిరా! అడిగిన అరగంటకే కాఫీ, వుప్మా పంపించారు కాని కాఫీలో పంచదార లేదు- పైగా ఏమిటో ఉప్పగా ఉంది. ఉప్మాలో ఉప్పు లేదు. పైగా ఆ పట్టించు కొచ్చినవాళ్ళలో ఒకమ్మాయి 'మర్చిపోయారేమో! అయినా నిజంగా ఆకలుంటే అసలు రుచెందుకూ?' అన్నది ఒళ్ళు మండిపోయిందంటేనమ్మ! పైగా "పోన్లెండి, పెళ్ళి మంచివి చేయించుకొస్తాం, అంటూ వెళ్ళింది. మళ్ళా అయిపు లేదు. ఈ లోగా భోంచేశాం."

"మర్చిపోయారేమో నిజంగానే!" నవ్వుతూ అన్నాడు సూర్యం.

"చూడు, చూడు! అప్పుడే మూడుముళ్ళూ పడి మూడుగంటలుకూడా కాలేదు. యెలా వెనకే వేసుకొస్తు న్నాడో!" వెంకట్రావు కన్నుగీటాడు.

"అయితే-వాళ్ళు తెస్తే పిచ్చిమొహాల్లాగా 'మాకీ కాఫీ బాగాలేదు మళ్ళా తెండి' అని వాళ్ళని బ్రతిమలాడు కున్నారన్నమాట! ఇంకా పైగా మళ్ళీ కనిపించలేదంటారేం. తెలివిగలవాళ్ళు వాళ్ళు-"

"మరేం చెయ్యమంటావురా!" యేడుపు మొహం పెటాడు ప్రభాకరం, అసలు చెప్పకుండావుంటే బాగుండే దేమో అనుకుంటూ.

"ఏడవమంటాను. ఆ మాత్రం తలలేదట్రా? కాఫీలో పంచదార, వుప్మాలో వుప్పూ రెండూ ఒకసారి యెందుకు మర్చిపోయారని ఆ మాత్రం గ్రహించలేక పోయారన్న మాట- వాళ్ళు కావాలని మర్చిపోయారని స్పష్టంగా కనిపి

స్తూంటే ఎప్పుడైతే మీకు అనుమానం తగిలిందో వెంటనే 'అబ్బే! యెందుకండీ? యిప్పుడే భోజనాలకి లేవబోతున్నాం అనే సంగతి మీకు తెలియక కబురుపంపాం——వద్దండి! మీ వాళ్ళకే యెవరికయినా పెట్టండి' అంటే బాగుండేది" శేఖరం తెలివికి అంతా మెచ్చుకున్నారు. ఆ సమయంలో అతనే అక్కడుంటే యెంత బాగుండేది అనుకున్నారంతా-

పసందయిన పేకాటలో మూడు గంటలు యిట్టే అయింది. పెళ్ళికొడుకు స్నేహితులు పేకాట చాలించి కబుర్లలో పడ్డారు. ఆడవాళ్ళు అప్పుడే మొహాలు కడిగి మళ్ళా ముస్తాబవుతున్నారు.

ఈ పెళ్ళికి శేఖరం ఎలా వచ్చాడో, ఏ విధంగా ఆఫీసరుకి మస్కా కొట్టాడో అందరికీ చెబుతున్నాడు ప్రభాకరం

"ఆవిగో! ఫలహారాలొచ్చేశాయి"అన్నాడు చంద్రం.

"ఆగరా, వెధవ గొడవా నువ్వూను. అవి మనకోసమేగా తెచ్చింది, మళ్ళీ పట్టుకుపోరులే" ఎవరో విసుక్కున్నారు.

చెప్పేది తన విషయం అవటంవల్ల అంతా మధ్య మధ్య నవ్వుతూ శేఖరంవైపు చూస్తున్నారు. ఇంత కథకీ కథానాయకుణ్ణి నేనేగదా అని శేఖరం కాలర్ సవరించుకుని నిటారుగా కూర్చోబోయాడు. హఠాత్తుగా అతని దృష్టి అక్కడికి కొద్దిదూరంలో ఆడవాళ్ళ మధ్య ఒక స్తంభానానుకుని ప్రభాకరం చెప్పే కథ వింటూ కన్నార్పకుండా చూస్తున్న ఓ అమ్మాయిమీద పడింది. అతని కళ్ళు చెదిరినట్లయింది. 'ఎవరా ఆ అమ్మాయి! ఇంకెవరూ? ఝుంఝుల తే,

నిజమేనా?' కళ్ళు ఒకసారి గట్టిగా మూసుకొని మళ్లా తెరిచి చూచాడు. ముచ్చటైన పదాలతో ప్రభాకరం చెప్పేది విన సొంపుగా వుండడంవల్ల కాబోలు చాలామంది వింటున్నారు. శేఖరం మొహంలోకి వెచ్చటి ఆవిరి వచ్చింది. అసలీ పెళ్లికి తను వచ్చాడా, యెక్కడయినా కూర్చుని కలగంటున్నాడా! అంతా అయోమయంగా అనిపించసాగింది.

ఆడ పెళ్ళివారిలో పెద్దపెద్ద కళ్ళుగల ఒక చక్కటి అమ్మాయి, ఆనుకున్న స్తంభాన్ని కంటుకుపోయి రెప్పవాల్చకుండా తనవైపు చూస్తూ, చెవులు నిక్కబొడుచుకుని తను చెప్పేది వింటోందని గ్రహించిన ప్రభాకరం యింకా పొంగిపోయి వున్నవీ, లేనివి కలిపి మరింతజోరుగా చెబుతున్నాడు. 'వెధవ గొంతూ వీడూను! కాస్త నెమ్మదిగా నయినా చెప్పడేం? మైక్ లేకపోయినా మూడుమైళ్ళు వినిపిస్తుంది. ఇప్పుడు తను వద్దంటే అంతా తనవైపు చూస్తారు. మంజులత గూడ చూస్తుంది. అప్పుడు తనెందుకు వద్దన్నాడో అర్థం చేసుకుంటుంది. పోనీ ఊరుకుందామా అంటే, వీడు లేనిపోని విషయాలు గూడా కలిపి చెబుతున్నాడే' 'శేఖరానికి చాపక్రింద పెద్దపెద్ద ముళ్ళున్నట్లు, చిన్న చిన్న జెర్రిపిల్లలు పట్టులో పలికి పోతున్నట్లు అనిపించింది. 'వెధవ' చాపక్రింద నుంచి ప్రభాకరంగాడిని ఓ తేలయినా కుట్టి బాగుండు!' ఇంతోటి కథకి అందరూ తనవైపు చూడడం గూడాను! నవ్వకపోతే బాగుండదు. ఏడవలేక ఇకిలించేశాడు శేఖరం.

"అదేమిట్రా అలా ఒక్కసారి నీరసపడిపోయావ్?

ఒంట్లో బాగాలేదా!" హాల్లో ఓకమూల బెడ్డింగ్ పరుచుకుని పడుకున్న శేఖరాన్ని శరీరంపట్టి తాకిచూస్తూ అడిగారు సూర్యం.

"విపరీతమైన తలపోటుగా వుందిరా!" కళ్ళమీద నుంచి చేతులు తీయకుండానే జవాబిచ్చాడు శేఖరం.

"అదేమిటి! ఇందాకటివరకూ బాగానే వున్నావుగా! డాక్టర్ని వర్మనయినా పిలిపించమంటావా?" పక్కనకూర్చుంటూ అన్నాడు సూర్యం.

"ఆ! అయిందీ, బెడ్డింగ్ పరిచాడూ? వద్దురా నాయనా అంటే వింటేనా? ప్రతి పనిలోనూ వీడే! అందరికళ్ళూ వీడి మీదనే. రామ రామ! సూర్యం, నీకో క్రూపం వస్తే వచ్చింది గాని, ఆ అమ్మాయిల కళ్ళు వీడిని వదల్లేదంటే నమ్ము! అక్కడికీ ఎందుకయినా మంచిదని, రెండు మూడు సార్లు తెలియనట్లు వీడికడ్డంగా కూడా నిలబడ్డాను. ఎవరోగాని పిడుగులాటిపిల్ల! 'పౌర్ణమినాటి చంద్రుడికి అడ్డంగా వచ్చిన రాకాసి మబ్బులా ఈయనెవరూ మధ్య' అంది. ఆ అమ్మాయిని గుర్తుంచుకున్నాననుకో - వీడికి దిష్టేరా! ముమ్మాటికి దిష్టే!" శేఖరానికి మరోపక్క వచ్చి కూలబడ్డ చంద్రం, శేఖరం చేతుల్ని ఆప్యాయంగా రాస్తూ అన్నాడు.

ఆ తర్వాత ముగ్గురు నలుగురు ముత్తయిదువులు గూడ వళ్ళుపట్టి చూసి జ్వరంలేదని, యిది దిష్టేనని తేల్చి ఆడపెళ్ళి వారి నడిగి, ఇంత వుప్పూ-మిరపకాయలు తీసేశారు.

"మధ్య యీ వెధవగోల ఏమిటీ? అసలే తొందర చస్తూంటే!" శేఖరం అందర్నీ తిట్టాడు.

ఇష్టం లేకపోయినా తప్పనిసరిగా; అందరి బలవంతం మీద, ముఖ్యంగా శేఖరం పట్టుదలమీద సూర్యం పూరేగింపుకు వెళ్ళాల్సివచ్చింది. మొత్తానికి అంతా ఊరిగింపుకు వెళ్ళిపోయారు. ఎవరో నడవలేనివాళ్ళు, రాత్రిపూట అంతగా చూపు కనబడనివారు మాత్రం మిగిలిపోయారు. ఆలోచనలతో శేఖరం కణతలు పగిలిపోతున్నాయి. 'సెలవు దొరకగానే కోటలో పాగా వేశానని పొంగిపోయాడు. పోనీ అలా గని ఊరుకున్నాడా? స్వయంగా డబ్బా కట్టుకుని మోగిస్తూ అందరికీ చెప్పాడు. ఇది హనుమంతరావుగారు తెలుసుకుని యెంత మండిపడతారు? పోనీ ఆయనొక్కడికయినా అంత బాధలేదు. అంతగా అయితే-ఉద్యోగం తీసేస్తాడు, అంతేగా! వెధవ వుద్యోగంకోసం కాదు. తనెలాగూ యిక అక్కడకు వెళ్ళడు. వెళ్ళి, అక్కడ ఆ అవమానం అంతా సహించేకంటే పోస్టులో రాజీనామాపంపేయటంమంచిది. అదెలాగూ ఖాయమేగానీ, మంజులత! ఆవిడదగ్గర తనపెళ్ళి బహుమానం అంటూ సోప్‌బాక్సుగూడా తీసుకున్నాడే! తీసుకున్నవాడు అన్ని బహుమానాలతోపాటు అదికూడా సూర్యం భార్యకు యెందుకు యిచ్చెయ్యలేదు? మంజు ఏమనుకుంటుంది? ఇందులో అసలు తన మోసమేమీ లేదనీ, అసలే మార్గం చూపించింది వాళ్ళ నాన్నగారే అని మంజుకెలా చెప్పటం? తనాఫీసరుగారమ్మాయి మంజు అని తెలిస్తే అందరిలో ఎంత

యిదిగా వుంటుంది! ప్రభాకరం కల్పించి చెప్పినవికూడా నిజమేనని, వాళ్ళ నాన్నగార్ని అలా అంటున్నందుకు బాధ పడుతుందేమో! అయినా బాధపడేందుకు ఏం తిట్టలేదుగా! ఆయన మతిమరుపుని కాస్త వ్యంగ్యంగా వ్యాఖ్యానించాడు. ఇప్పుడేం చెయ్యడం? పోనీ మంజుని పిలిపించి వున్న విషయం చెప్తే! ఏమంటుంది? అవును నిజమే! అసలు కొంచెం కాఫీ కావాలని కబురుపంపింతేసరి, వచ్చినమనిషిద్వారా. మంజు వుందో, లేక సూర్యం వాళ్ళతో పాటు వూళ్ళోకి వూరే గింపుకి వెళ్ళిందో తెలుసుకోవచ్చు. ఒకవేళ వుంటే ఇక్క డికి వస్తే సరేసరి, లేకపోతే రానంటే తనే వెళ్ళవచ్చు. అయినా తనకి కాఫీ కావాలని పెళ్ళివారింటికి కబురు పట్టు కెళ్ళేవారు మటుకు ఎవరీ? తనే చూడవచ్చు' శేఖరం లేచి పెళ్ళివారింటి వైపు నడక ప్రారంభించాడు.

ఇల్లంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. వరండా ముందున్న సన్నజాజి వాసనల్ని గుమ్మరిస్తోంది. గ్యాస్‌లైట్లు అక్క డక్కడా ఉన్నాయి. చాలాలైట్లు పెళ్ళివాళ్ళతో వూరే గింపుకు వెళ్ళినట్లున్నాయి. వరండా మెట్లెక్కి హాలు లోప లికి వచ్చాడు. అక్కడెవరూ లేరు. గోడదగ్గరగా వున్న కుర్చీలో కూర్చున్నాడు శేఖరం. పచ్చిమామిడాకుల వాసన మనసులో మధుర భావాల్ని రేపుతోంది. ఇల్లంతా పెళ్ళి వాసనలో నిండివుంది. ఇంతలో ఆడెవరో పనిమనిషి లాగుంది, జుట్టుముడేసుకుంటూ వచ్చి శేఖరాన్ని చూచి ఆగి పోయింది.

"కొంచెం కాఫీ కావలి, ఇంట్లో వెరెవ్వరయినా

ఉన్నారా?" మంజులతని పేరుపెట్టి అడిగే సాహసం లేక పోయింది. ఇంట్లో లోపల యెవరిదో కంఠం విన్పిస్తోంది. అదిమటుకు మంజులతది కాదు, శేఖరానికి నిశ్చయంగా తెలుసు.

"ఎవరే వచ్చింది. సరిగ్గా చెప్పవేం? ఇప్పుడు కాఫీ యేమిటి?" పైటచెంగుతో చేతిని తుడుచుకుంటూ హాల్లోకి వచ్చింది. శేఖరం వెంటనే లేచి నిలబడ్డాడు. వచ్చింది మంజులత!

"ఆం! మీరా!" శేఖరాన్ని గుర్తించగానే వెనక్కడుగువేస్తూ ఆశ్చర్యంగా అంది.

"అవునండీ, నేనే! ఒక్కమాట చెప్పి పోదామని వచ్చాను. సూర్యానికి, నాకు గల స్నేహం మీరు చూశారుగా! వాడికోసమే యింత అబద్ధం ఆడవలసి వచ్చింది. అంతకు తప్ప నాకే దురుద్దేశంలేదు. రైలులో అంతసేపు ప్రయాణం చేశాంగానీ, మీ రెక్కడకు వెడుతున్నారో అడగలేదు, అడిగివుంటే యింత అనర్థం జరిగేది కాదేమో! నన్ను క్షమించండి! ఇదుగో, మీ సోప్ బాక్స్!" అంటూ, గబగబా శేఖరం జేబులోంచి తీసుకోబోయాడు. కొయ్యబారిపోయి వింటూన్న మంజు ఒక్కసారి తెప్పరిల్లినట్లుగా "యేమిటి మీరనేది? అసలు మీ రిక్కడకు యెందుకు రావాలి! ఇప్పుడెవరయినా మీరు నాతో మాట్లాడటం విని అడిగితే నేనేం జవాబు చెప్పను? ఒంట్లో బాగా లేదని వంక

పెట్టి ఒక్కరూ వుండి చేసేపని యిదా? అదుగో మా బామ్మ వస్తోంది. మీకు కాఫీపట్టుకొస్తాను" మరోమాటకి అవకాశం యివ్వకుండా గిరుక్కున వెనక్కు తిరిగింది మంజు. సాంతం లోపలకు పోకముందే బామ్మగారు యివతలకు వచ్చారు. ఆవిడని చూడగానే శేఖరం చటుక్కున పోప్ బాక్స్ జేబులో పెట్టేసుకున్నాడు.

"ఎవరే మంజూ?" ఆవిడకు దూరదృష్టి ఆనదులా వుంది. శేఖరం కుర్చీలో కూర్చున్నాడు

"పెళ్ళికొడుకు స్నేహితుడికి జ్వరం వచ్చిందని యిందాక బాబాయి చెప్పలా! వారికి తలనొప్పిగా వుందట, కాఫీ కావాలట!" మంజు అంటూనేలోపలకు వెళ్ళిపోయింది. బామ్మగారు శేఖరం దగ్గరగా వచ్చారు, "యేంనాయనా విడిదిలో ఒక్కడివీ వున్నావా?"

"ఊఁ!"... శేఖరం నీరసంగా మూలిగాడు. ఆతర్వాత మంజురాలేదు. మరోమనిషి తెచ్చి కాఫీ పంపింది. పొద్దు ట్నుంచీ పెళ్ళి పందిట్లో మెరుపులా తిరిగింది, శేఖరమేనని తెలుసుకున్న బామ్మగారు కుతూహలంతో చాలావిషయాలు మాట్లాడింది.

పెళ్ళయిపోయింది. మూడునిద్దర్లు అక్కడా, ఇక్కడా కూడా అయిపోయినాయి. పెళ్ళికి వచ్చిన బంధువు లంతా వెళ్ళిపోయింది. దగ్గర దగ్గర పదహారు రోజుల పండగకూడా వెళ్ళబోతుంది, పెళ్ళయింతర్వాత ఒక్కక్షణంకూడా వుండ నన్న శేఖరం మెదలకుండా వూరుకోవడం, ఎప్పుడూ సర ధాగా తిరుగుతూ, తను నవ్వి యెదుటవాళ్ళని నవ్విస్తూండే

మనిషి పరధ్యాసగా యేదోవిధంగా వుండటం సూర్యానికి అవమానం వేసింది.

ఒకరోజు మధ్యాహ్నం కాఫీలు తాగుతూండగా సూర్యం అడిగాడు:

"ఆఫీసుకు యెన్నిరోజులు శలవుపెట్టావురా?" అని.

"ఏం కష్టంగా వుందా? అయితే చెప్పు! ఈ సాయంత్రమే వెళ్ళిపోతాను."

స్నేహితుడు అలవాటు చొప్పున నవ్వుతూ అంటున్నాడనుకుని తనుగూడా నవ్వుతూ తలెత్తిన సూర్యం తెల్లబోయాడు. శేఖరం తాగుతున్న కాఫీకప్పు సగంలోనే క్రింద పెట్టేశాడు. మొహం చాలా సీరియస్‌గా వుంచి 'అదేమిటి! ఆ కళ్ళు అలా వున్నాయేం? సూర్యం లేచి శేఖరం పక్కకు వచ్చి కూర్చున్నాడు.

"అదేమిట్రా! అలా అంటావు? నువ్వుండడం నాకు కష్టం అవుతుందా? నువ్వేనా అనేది ఆ మాట! యెన్ని రోజులు సెలవు పెట్టావో చెప్పమంటే అంత కోపం దేనికి? అయినా వూరికే వున్నావన్న మాటగాని, అదోలా వున్నావెందుకనీ? నిన్న రామకృష్ణ దగ్గరికెందుకూ వెళ్ళావుట?"

"అతని ఆఫీసులో ఏవో ఖాళీలున్నాయంటే వెళ్ళాను"

శేఖరం చెప్పేదేమిటో సూర్యానికి అర్థంగావటం లేదు. "యేమిట్రా నువ్వనేదీ?"

ఎంతో బలవంతంమీద లాలించగా, ప్రేమతో కోప్పడగా చివరకు శేఖరం జరిగిందంతా చెప్పాడు.

"దానికి నువ్వింత అవమానపడటం దేనికి? మన

చంద్రం వున్నాడుగా, అతన్ని తీసుకువెళ్ళు. కాదంటే నేనూ వస్తాను."

"లేదు, ఇంకెందుకూ? రిజైన్ చేసి అప్పుడే వారం రోజులవుతోంది. ఈపాటికి యింకెవరికయినా యిచ్చేయటం కూడా జరిగిపోయివుంటుంది,"

సూర్యం చేతుల్తో తలపట్టుకుకూర్చున్నాడు. అతనికేం చెయ్యాలో తోచటంలేదు చివరికి కోపంగా లేస్తూ "అసలు వెళ్ళికిరాకపోతే నీకుటుకు యేమయింది? దీనికోసం బంగారం లాంటివుద్యోగం పోగొట్టుకున్నావా? పోనీరిజైన్ చేసేముందు నాకు చెప్పావా? నేను చంద్రంతో యేదయినా మాట్లాడే వాడ్నిగా! ఛీ ఛీ! మొదట్నుంచీ ఆతత్వమే అంత! ఎవరయినా వింటేమధ్య నన్ను తిట్టిపొయ్యారూ? లే! లేచి బట్టలువేసుకో"

"యెందుకూ?" ఎప్పుడూ లేనిది సూర్యం తనంటే కోపపడటం చూచి తెల్లబోతూ అడిగాడు శేఖర్.

"నన్ను తీసుకువెళ్ళి కృష్ణలో గిరాటు వేద్దుగాని-"

సూర్యం కోపంగా వెళ్ళిపోయాడు.

అలాగే కూర్చుండిపోయిన శేఖర్ దగ్గరికి సూర్యం మళ్లా తిరిగివచ్చాడు. "లేవరా నాయనా? అయిదున్నర అయింది. బందరుకి యిప్పుడు రైలువుంది. లేకపోతేబస్సులో పోదాం. వెళ్ళి చంద్రాన్ని అవసరమయితే కాళ్ళు పట్టుకుని వాళ్ళ పెదనాన్నగారికి వుత్తరం వ్రాయమందాం"

"నాకోసం నువ్వు..." శేఖరం మాట పూర్తి చేయ లేదు. మధ్యలోనే ఆపుజేస్తూ "యింక చచ్చినా నీ మాట ఒక్కటిగూడా విననుపద, వెళ్ళిపదినిమిషాల్లోతయారైరా"

"టెలిగ్రాం సార్!" వాకిట్లోనుంచి పోస్టుమన్ కేక వినిపించడంతో యిద్దరూ లేచి బయటకొచ్చారు.

"కె. శేఖరంగారు ఎవరండీ? కేరాఫ్ మీ అడ్రస్‌కు వచ్చింది"

"శేఖరం యితనే" సూర్యం టెలిగ్రాం అందుకుని చించాడు. సూర్యం భుజాలమీదనుంచి శేఖరం చూస్తున్నాడు. అందులో యింగ్లీషులో యిలావుంది. "నీ రాజీనామా అంగీకరించబడలేదు. వెంటనే బయలుదేరిరా!" అది హనుమంతరావుగారు స్వయంగా యిచ్చింది. "యింకేం రా!" సూర్యం వికసించిన మొహంతో శేఖరం మొహంలోకి చూశాడు.

"లేదురా! ఉహుం— నేనసలు అక్కడికి వెళ్ళదల్చుకోలేదు. ఆయన కసలు విషయం తెలిసివుండదు. బహుశా మంజు యింకా బందరులోనే వుందేమో" ముడుచుకున్న మొహంతో దూరంగా వెళ్ళిపోయాడు శేఖరం.

"నీ కసలు మతి సరిగ్గా వుందా? పద, ముందు డాక్టరుగారి దగ్గరకు వెళ్దాం" కాగితాన్ని మడిచి కవరులో పెట్టేస్తూ అన్నాడు సూర్యం.

"నీ దయవల్ల యిప్పటివరకూ సరిగానే వుంది, ఇక ముందేమో చెప్పలేనుగాని" మరో సమయంలో అయితే సూర్యం, శేఖరం అంత చక్కటి చిరునవ్వు నవ్వినందుకు ఆనందంతో అభినందించేవాడే! ప్రస్తుతం అతనికి శేఖరం ప్రవర్తన ఒళ్లో మంటలు పెట్టింది.

"ఏమండోయ్, బావగారూ! వాకిట్లోనే దర్శనం ఇచ్చారు. అయితే వచ్చినపని శుభాంతమే ననుకోవచ్చా? ప్రసాదు నవ్వుతూ వరండా మెట్లెక్కి వస్తున్నాడు. స్నేహితు లిద్దరూ తెల్లపోయారు.

"ఏమిటి విశేషం?" ప్రసాద్ అకారణంగా యెందుకు వచ్చాడో అర్థంగాక తెల్లబోతూ అడిగాడు సూర్యం.

"ముందు లోపలకు వచ్చి కొంచెం మంచినీళ్ళు తాగనీ! ఇదివరకులా ఒక్క స్నేహితుడే కాదు. బావమరది కూడాను" శేఖరం నవ్వుతూ అన్నాడు.

లోపలికివచ్చి కూర్చున్న తరువాత "మా పెదనాన్న గారి దగ్గర్నుంచి వుత్తరం వచ్చిందండీ! ఉదయమే వద్దామను కుంటే తీరుబడిలేదు" జేబులోనుంచి వుత్తరం తీసి ఇస్తూ అన్నాడు ప్రసాదు. ఉత్తరం అందుకున్న సూర్యం ఒకసారి శేఖరం మొహంలోకి చూసి చదువుకోవటం మొదలు పెట్టాడు. అసలు ప్రసాదు పెదనాన్నెవరో తనకు తెలియనట్లు మొహంపెట్టి అదేదో వాళ్ళ వ్యవహారంగా శేఖర్ గోడకున్న ఫొటోలకేసి చూడసాగాడు.

"ఊఁ! మొత్తానికి మావాడు ఈ పెళ్ళిప్రయాణంలో నక్కనుతొక్కి బయలుదేరాడన్నమాట" ఉత్తరాన్ని శేఖర్ కిస్తూ, నవ్వుతూ అన్నాడు సూర్యం. తన కివ్వబడిన వుత్త రాన్ని యాంత్రికంగా చదువుకున్నాడు శేఖర్. చదువుతూంటే క్రమంగా అతని మొహంలో భావాలు మారడం మొదలు పెట్టాయి.

'చిరంజీవి ప్రసాదుకి-

నువ్వు వ్రాసిన వుత్తరం, ౹౹ సౌ౹౹ మంజు వ్రాసిన వుత్తరం రెండూ అందినాయి. శేఖరం పెళ్ళి ప్రయాణంలో యింత గొండవ వుందని నాకు తెలియదు. మొన్న అతని దగ్గరనుంచి హఠాత్తుగా రాజీనామా వస్తే ఆశ్చర్యపోయాను. ఎంత ఆలోచించినా కారణం తెలియదు. మంజు వుత్తరం చూశాక గానీ అసలు విషయం పూర్తిగా అర్థంకాలేదు. పోనీ పొరపాటున నేను ఏదో అన్నాననుకో! దాన్నతడు సర్దివేసుకోవాలి కదూ! అయినా అంతా మన మంచికే నన్నట్లు ఆనాడు నే నీ పొరపాటు చేయకబోతే శేఖర్ ఈ నాటకం ఆడేవాడు కాదు. ఇంతకీ అన్నిటికంటే నేను ఆనందిస్తున్న విషయం, శేఖర్ పట్ల ఆ అమ్మాయికిగల అభిమానం! వుత్తరం జాగ్రత్తగా వుంచాను. నువ్వొచ్చినప్పుడు చూపిస్తాను. అమ్మ యేమంటోంది? శేఖరానికీ మంజుకీ యీడు జోడూ బాగుందంటోందా? ఇది నీ సలహాయే అనుకుంటాను. ఏమిటి, యీ మధ్య చెల్లెళ్ళిద్దరికీ పెళ్ళి చేసెయ్యాలని కంకణం కట్టుకున్నా వేమిటి? కట్టాడు నాకు బాగానే తెలుసు. అన్ని విషయాలు నువ్వు తెలుసుకుని అమ్మకి చెప్పి మీరంతా బాగుంది అంటే నా అభ్యంతరం ఏంలేదు. మంజు అక్కడే వుందిగదా! బహుశా అడగక్కర్లేదనుకుంటాను. ఈరోజే శేఖరం పేర వచ్చేయమని టెలిగ్రాం యిస్తున్నాను. ఎందుకయినా మంచిది. అతను అక్కడుండగానే ఒకసారే వెళ్ళి సూర్యం సమక్షంలో అన్నీ మాట్లాడితే

బాగుంటుందేమో! మంజు వచ్చేప్పుడు అమ్మనుకూడా పంపు మీ అమ్మ, ప్రకాశం బాబాయిగారింట్లో అందరూ క్షేమముగా వున్నారని తలుస్తాను. సాధ్యమైనంత త్వరలో మ జుని పంపు! నా కిక్కడేం తోచటంలేదు. ఇదంతా జరగడానికి నా పరధ్యాస కారణం కాబట్టి శేఖరాన్ని క్షమిస్తున్నానని వెంటనే బయలుదేరి రమ్మనమన్నానని చెప్పు.

ఇట్లు,
ఆశీర్వచనములతో,
'హనుమంతరావు'

* * *

"అదేమిటోయ్! మొన్ననేగా పెళ్ళంటూ వెళ్ళావు మళ్ళీ పెళ్ళి అంటావేమిటి?" తన పెళ్ళి శుభలేఖ లిస్తున్న శేఖర్ వంక ఆశ్చర్యంగా చూశారు తోటి గుమాస్తాలు. శేఖర్ చిరునవ్వు నవ్వి వూరుకున్నాడు.

"మన హనుమంతరావుగారమ్మాయి మంజుతోనట గదూ." ఎవరో అన్నారు

"అయితే మాకు పప్పన్నం వుందన్నమాట. ఈసారి బహుమానాలు తీసుకుని మరీ వస్తాం లేవోయ్ శేఖర్!" అన్నాడు మాటకారి నవ్వుతూ.

"ఏం ఈసారి అనుమానం లేదా నీకు?" అన్నాడు మాటకారి మాటల్ని యెప్పుడూ ఖండించే ఒక వ్యతిరేక వాది.

"ఛీ, ఛీ! అపశకునం మాటలు!" విసుక్కున్నాడు శేఖరం.

"ఓహో! స్వంత పెళ్ళి కదూ" ఎవరో దీర్ఘం తీశారు.

* * *

పండు వెన్నెల విరబోసినట్లుగా వుంది. రోడ్లో వున్న కొబ్బరి ఆకులు వెన్నెట్లో మిలమిలలాడుతున్నాయి. హాను మంతరావుగారింట్లో పై భాగంలో వరండాలో స్థంభా న్నానుకుని మంజులత నిలబడి వుంది. పాల నురుగులాటి చీర వెన్నెలతో పోటీ పడుతోంది. తలలో వున్న సన్నజాజులు నిండుగా నవ్వుతున్నాయి. చందమామకేసి తదేకంగా చూస్తున్న కాటుక కళ్ళు మాత్రం యెవరికోసమో నిరీక్షి స్తున్నట్లున్నాయి. మంజులత కెందుకో క్షణం యుగ ములా వుంది. అలాటి యుగాలు పది గడిచిం తర్వాత శేఖ రం పైకి వచ్చాడు. అతని పాదాల చప్పుడు అల్లంత దూరా ననే పసిగట్టిన మంజులత గబగబా పిట్టగోడ కా చివరగా నిలబడింది.

"మంజూ!" బలంగల రెండు చేతులు మృదువుగా తల్లో సన్నజాజుల్ని తుంపుతున్నట్లు గ్రహించిన మంజు వినపడనట్లు తనసలు యీ లోకంలో లేనట్లు వూరుకుంది.

"మంజూ! నిజంగా ఆనాడు నేను సెలవు అడగటానికి వచ్చినప్పుడు నువ్వు ఆ గదిలో వుండకపోతే నేనసలు అలా తడబడేవాడిని కాదేమో! ఆ తడబాటులోనే నన్ను నా

అదృష్టదేవం వరిస్తోందని నాకేం తెలుసూ!" కన్నార్పకుండా చందమామని తిలకిస్తున్న మంజు కనీసం 'ఊఁ' అని అయినా అనలేదు.

"మన ప్రయాణం యెంత సరదాగా గడిచింది! అది సరేగానీ, ఆరోజు అంటే-పెళ్ళిరోజున నేను కాఫీకని నీ దగ్గరకు వచ్చానే, అప్పుడలా కోప్పడ్డావేం? అప్పుడెంత బాగున్నావు! ఏది యిటు చూడవేం!"

భుజంమీదపడ్డ చేతిని లాగేసింది మంజు.

"ఓ! కోపం వచ్చిందా యేమిటి? అలస్యమైనందుకేనా? మరేం చెయ్యను చెప్పు! క్రింద సూర్యం, చంద్రం వదల్లేదు. వాళ్ళు రేపు వెళిపోతున్నారు గదా. నిజంగానే సూర్యానికి, వాడి భార్యకి నేను యెంత కృతజ్ఞుణ్ణో! లేవగానే ఆ దంపతులకి చేయెత్తి నమస్కారం చేయచ్చు. అదేమిటి! నే నింతగా మాట్లాడుతూంటే, ఒక్కమాటగూడా మాట్లాడటంలేదు. మూగనోము యేమయినా పట్టలేదు కదా!" మంజుని బలవంతంగా తనవైపుకి తిప్పుకుంటూ అన్నాడు శేఖర్. మంజు అప్పటికీ మాట్లాడలేదు. కొంచెంసేపు ఆలోచించిన శేఖరం ప్రేమగా మంజు జుట్టుని సవరిస్తూ-

"ఆఁ! ఒక్కసంగతి చెప్పటం మర్చిపోయాను. నేను సూర్యం పెళ్ళికెడ్తూంటే ట్రెయిన్‌లో ఒకమ్మాయికలిసింది తీరా నేను బెడవాడలో దిగేయబోతూంటే ఆ అమ్మాయి నన్నాపి చటుక్కున పెట్టెలోంచి ఒక వెండి సోప్ బాక్స్ తీసి యిస్తూ..."

"ఆపెయ్యండి! ఇక ఆపైన మాట్లాడితే ఒట్టే!" తన చేత్తో శేఖర్ నోటిని గట్టిగా మూసేస్తూ గబుక్కున అంది మంజు.

ఆ రాత్రి పడుకోబోతూ మంజు డైరీలో ఇలా వ్రాసుకుంది. 'తెల్లటి బట్టల్లో, మెడచుట్టూ నల్లటి మఫ్లర్‌తో చెదిరిన జుట్టుతో, అలసిన మొహంతో అందంగా నాలో చిత్రించుకుపోయినవ్యక్తి అనుకోకుండా యిలా హఠాత్తుగా వచ్చి నా హృదయ కవాటం తెరిచి అందులో కూర్చోగలడని అనుకోలేదు. జీవితంలో యింతకంటే ఆనందించవలసిన దేముంది" మెత్తటిసిక్కు లాల్చీలోంచి అందంగాకన్పిస్తున్న వంపుల్తో ప్రక్కకు తిరిగి పడుకున్న శేఖరాన్ని చూచితృప్తిగా నిట్టూర్చింది మంజులత.